

Μαρτυρία από Μυρτώ Περτσινίδου:

Δικαζόμαστε εγώ και ο άντρας μου, για την επιλογή να γεννήσουμε το 2ο μας παιδί στο σπίτι μας.

Είμαστε γονείς 2 παιδιών, η κόρη μας είναι 13 και γεννήθηκε σε κλινική με καισαρική τομή, ενώ ο γιος μας είναι 3 χρονών και γεννήθηκε στο σπίτι..

Επιλέξαμε να γεννήσουμε στο σπίτι λόγω της προηγούμενης τραυματικής εμπειρίας, της πρώτης γέννας το 2000 στην κλινική.

Στη συζήτηση με τον γιατρό δύο μέρες πριν την προβλεπόμενη ημερομηνία τοκετού, του είχα αναφέρει ότι δεν επιθυμούσα, σε καμιά περίπτωση την καισαρική, ούτε την επισκληρίδιο.

Τότε ο γιατρός μου είπε : «Αν ως την Κυριακή (συμπλήρωση 40 εβδομάδων), δε σε πιάσουν οι πόνοι, τη Δευτέρα, θα έρθεις για πρόκληση και αν, δεν πετύχει η πρόκληση, για καισαρική».

Τον είχα ρωτήσει τότε, γιατί να μην περιμένουμε. Και μου απάντησε «Οι πιθανότητες θνησιμότητας είναι μεγάλες, το μωρό είναι έτοιμο και δε θα ρισκάρουμε να περιμένουμε».

Με μεγάλη μου ανακούφιση οι συσπάσεις ήρθαν πριν το τελεσίδικο. Πήγα στην κλινική με μεγάλη χαρά. Επιτέλους θα γεννούσα το πρώτο μου μωρουλάκι.

Που να ήξερα τι θα επακολουθούσε.

Οι λίγες ώρες που ακολούθησαν, ως τη γέννηση του μωρού μου, ήταν οι χειρότερες, που έχω ζήσει.

Ενώ όλα πήγαιναν ρολόι, συσπάσεις-διαστολή-αναπνοές κ.ο.κ.

Και όλη η οικογένεια περίμενε απ' έξω, οι γονείς μου, ο αδερφός μου και η γυναίκα του, όλοι χαρούμενοι περιμέναμε το πρώτο μωρό της οικογένειας.

Μέχρι, που ο γιατρός άρχισε τις επεμβάσεις: «Ωρα να σπάσουμε τα νερά», «Μα γιατί να τα σπάσουμε»; «Έτσι θα επιταχύνουμε». Μετά μου έβαλε ορό με οξυτοκίνη, «Μα γιατί η οξυτοκίνη»; «Έτσι θα επισπεύσουμε».

Άρχισαν πολύ δυνατές συσπάσεις (αφόρητες), Παρόλαυτά ήμουν ψύχραιμη και καρτερική.

Παράλληλα οι μαιές ανέλαβαν δράση : Κλύσμα και ξύρισμα.

Αισθάνθηκα ΑΠΑΙΣΙΑ!!!

Μα ήταν απαραίτητα όλα αυτά;

Κάποια στιγμή ο γιατρός είπε «Πάμε για καισαρική ο καρδιοτοκογράφος δείχνει, να έχουν πέσει οι σφυγμοί του μωρού (έτσι συμβαίνει τις περισσότερες φορές από τη χρήση οξυτοκίνης)

«Βγάλτε την οξυτοκίνη, δώστε οξυγόνο στη μαμά»

Τα έχασα!

Ρώτησα «θα γεννηθεί καλά το μωρό μου»;

Και μου απάντησαν

«Μόνο ο θεός το ξέρει».

Στην τόσο «επείγουσα» κατάσταση, ο αναισθησιολόγος εμφανίστηκε μετά από 40 λεπτά.

Αφού μου έκανε επισκληρίδιο νάρκωση με οδήγησαν στο χειρουργείο.

Εκεί με έβαλαν στο χειρουργικό κρεβάτι και μου έδεσαν το κάθε χέρι και τα πόδια, με δερμάτινα λουριά.

Τι ωραία! Θα γεννούσα το μωρό μου δεμένη. Γιατί η γέννα στις μέρες μας, ανήκει στα μεσαιωνικά βασανιστήρια και όχι στη γεμάτη ηρεμία και αγάπη στιγμή, για να φέρεις στον κόσμο το μωρό σου, να το πάρεις στην αγκαλιά σου, να αρχίσεις να το γνωρίζεις, να το θηλάσεις ...

Άρχισα να ουρλιάζω

«Λύστε μου τα χέρια ΤΩΡΑ, ΤΩΡΑ, ΤΩΡΑ.

Τελικά με λύσανε, αλλά ο αναισθησιολόγος έκρινε από την «ανεπίτρεπτη» συμπεριφορά μου, ότι είμαι ταραγμένη και μου έκανε ηρεμιστική ένεση.

Έχασα τον έλεγχο, χάθηκα, δεν κοιμήθηκα, αλλά ήμουν εντελώς αδύναμη να αντιδράσω, να μιλήσω, να ανοίξω τα μάτια μου, να χαρώ το νεογέννητο μωρό μου.

Αφού τελείωσε το χειρουργείο με μετέφεραν στο δωμάτιο, όλη η οικογένεια χαρούμενη, ήταν γύρω μου και ήθελαν να επικοινωνήσουν μαζί μου, μου έδωσαν να κρατήσω και το μωρό.

Στιγμές που δεν μπορώ ακόμα και τώρα 13 χρόνια μετά, να ξεπεράσω, δεν ξεχνιούνται.

Μου έδωσαν το νεογέννητο κοριτσάκι μου, που δεν μπορούσα να το κρατήσω, από τη νάρκωση.

Άνοιξα τα μάτια μου, το κοίταξα, χαμογέλασα, το πήρα στην αγκαλιά μου και μετά ξαναβυθίστηκα, επιστρέφοντας το στον μπαμπά του, ανήμπορη να το κρατήσω.

Τότε η ΓΙΑΤΡΑΡΑ έβγαλε το πόρισμα της, που το ανακοίνωσε στη μαμά μου και τον άντρα μου, κάνοντάς τους να ανησυχήσουν και να απορήσουν .

«Κλασική περίπτωση μάνας που αρνείται το μωρό μετά την γέννα»!!!

Αίσχος !!! Τι τους είπε;

Κανείς δεν τόλμησε να μου το πει εμένα.

Μετά από 6 ώρες μπόρεσα να ανοίξω τα μάτια μου και να κρατήσω στην αγκαλιά μου το κοριτσάκι μου και να το θηλάσω.

Δήλωσα εξ αρχής, ότι ήθελα να θηλάσω, αλλά το μωρό μου το έφερναν ταϊσμένο με γάλα εμπορίου, ρεύτηκε και έβγαλε γάλα.

Το άλλο πρωτοφανές! Το μωρό δεν ήταν μαζί μου, αλλά σε ΘΑΛΑΜΟ ΜΩΡΩΝ. Μόνο του χωρίς τη μαμά του, χωρίς την αγκαλιά μου και περίμενα με αγωνία την ώρα που θα μου το έφερναν. Κι αυτό με τη σειρά του μετά 9 μήνες μέσα στη θαλπωρή και τη ζέστη της μαμάς του, βρέθηκε μόνο του. Κανένα ζώο ποτέ δεν αφήνει το μωρό του, αμέσως μετά τη γέννα, μόνο ο «σοφός» άνθρωπος των ημερών μας, μπορεί και το κάνει.

Όσον αφορά τον θηλασμό, οι μαιες χαριεντίζοντας με αποκάλεσαν αγελάδα, λόγω της αύξησης του στήθους μου. Δεν με συμβούλεψαν καθόλου για τον θηλασμό, το μόνο που έκαναν, ήταν να μου δώσουν δωρεάν συσκευασμένα δείγματα γάλακτος λέγοντάς μου «αν κλαίει το μωρό, θα πει ότι δε χορταίνει με το γάλα σου, τότε δώσε του συμπλήρωμα».

Ο δε παιδίατρος, μας μάζεψε όλες τις νέες μανούλες και μας έδωσε συμβουλές θηλασμού, «Θα θηλάζετε κάθε 3 ώρες, δε θα κάνει το μωρό ότι θέλει, θα του βάλετε πρόγραμμα από την αρχή, αν κλαίει αφήστε το να κλαίει».

Φεύγοντας από την κλινική ο γυναικολόγος μου έδωσε τις τελευταίες συμβουλές : «Τώρα με την τομή πρέπει να είσαι πολύ προσεκτική. Απαγορεύεται για 6 μήνες να σηκώνεις βάρος και ειδικά το μωρό. Θα σου το δίνουν μόνο καθισμένα, αλλιώς θα πάθεις κήλη».

Ωραία τα κατάφερα...

Οι επόμενοι μήνες ήταν πολύ δύσκολοι. Πονούσα, φοβόμουν να μην πάθω κήλη, αναρωτιόμουν αν φτάνει το γάλα μου, όταν έκλεγε το μωρό μου και αν θα έπρεπε να του έδινα συμπλήρωμα.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, μετά από αιμορραγία, δύο μήνες αργότερα, οδηγήθηκα ξανά στο χειρουργείο, για απόξεση απασβεστοποιημένου πλακούντα τριών εκατοστών διάμετρο, που δεν είχε καθαρίσει κατά τη διάρκεια της καισαρικής ο γιατρός. Από τα πολλά φάρμακα που πήρα λόγω της αιμορραγίας, αναγκάστηκα να διακόψω τον θηλασμό.

Αυτά που βίωσα δεν είναι τυχαία περιστατικά, είναι τακτική, που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια σε πολλές έγκυες γυναίκες...

Πώς άφησα αυτούς τους άσχετους να πρωταγωνιστήσουν στη γέννα μου;

Όλοι αυτοί οι «ειδικοί», που ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΗΚΑ, ένας μετά τον άλλον, απέδειξαν πόσο ακατάλληλοι ήταν...

Η δεύτερη γέννα 10 χρόνια μετά...

Η πιο συγκλονιστική εμπειρία της ζωής μου και του άντρα μου.

Γεννήσαμε ένα αγοράκι 4,5 κιλά, μετά 46 ώρες τοκετού, στο σαλόνι του σπιτιού μας, με τους γονείς μου και με τα πιο έμπειρα άτομα, στον τοκετό στο σπίτι.

Αναρωτιέμαι ποιος μαιευτήρας, ποιο νοσοκομείο, θα περίμεναν 46 ώρες, ώσπου να γεννήσω... η περίπτωση μου θα ήταν σίγουρη καισαρική.

Ο άντρας μου, με είχε αγκαλιά, με χάιδευε, μου κρατούσε το χέρι, με ενθάρρυνε, με βοηθούσε και ήταν ο πρώτος που αγκάλιασε το μωρό , ώσπου να με σκεπάσουν και να με τακτοποιήσουν.

Όλη η διαδικασία ήταν ιδανική. Με ποια λόγια μπορεί να περιγραφεί αυτή η εμπειρία...

Στο ποιο οικείο μέρος, το σπίτι μας ακούγαμε μουσική, πίναμε τσάι, τραγουδούσαμε και όλοι μαζί αγκομαχούσαμε στις ωδίνες ξεπερνώντας τες, με χαρά και με μασάζ.

Και αργά-αργά χωρίς βιασύνες, χωρίς άγχος, χωρίς φόβο, χωρίς επεμβάσεις, χωρίς φάρμακα σε κλίμα γιορτής, στις 3 το βράδυ, γεννήθηκε ο πολυπόθητος.

Αμέσως άρχισε να θηλάζει, πριν ακόμα κοπεί ο λώρος, Δεν τον άφησα από την αγκαλιά μου για τους επόμενους 6 μήνες.

Τον θήλαζα συνέχεια!

Εγώ και ο άντρας μου, βιώσαμε το πιο κορυφαίο και συγχρόνως το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο, τη γέννηση του γιού μας.

Η σύλληψη-η εγκυμοσύνη-ο τοκετός-το μεγάλωμα των παιδιών μας, είναι το πιο μεγαλειώδες γεγονός της ζωής και δεν επιτρέπεται, να τα χρησιμοποιεί κανείς για τα οικονομικά του και συντεχνιακά του συμφέροντα.

Δικαζόμαστε γιατί επιλέξαμε να μην τους συμπεριλάβουμε.

Δικαζόμαστε γιατί επιλέξαμε να απορρίψουμε τις μεθόδους τους.

Περιμένω με αγωνία την 11η Ιουνίου 2013 (ημέρα της δίκης), για να δώσουμε την μάχη με τους συγκατηγορούμενους μου, για να εγκαθιδρυθεί η γέννα στο σπίτι και για να ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ αυτοί οι άξιοι επαγγελματίες και τρυφεροί άνθρωποι (επίσης κατηγορούμενοι), που μας βοήθησαν στην επιλογή μας.

Μυρτώ Περτσινίδου

Κατηγορούμενη στη δίκη των 79